

ANIMAL NEGRE TRISTESA

d'Anja Hilling

Traducció de Maria Bosom

Direcció: Julio Manrique

Sala Beckett. Del 25 de gener al 19 de febrer de 2023

Una producció de la Sala Beckett i el Teatro Español

Dossier de premsa

Presentació

Al seu recent assaig *Pandèmia*, el popular filòsof eslovè Slavoj Žižek, afirma: “...les epidèmies víriques ens recorden que la nostra vida és, en darrera instància, contingent i absurda: encara que siguem capaços de construir esplèndids edificis espirituals, qualsevol estúpida contingència natural, com ara un virus o un asteroide, pot acabar, de cop i volta, amb tot plegat. I això per no esmentar la gran lliçó de l’ecologia: que nosaltres mateixos, els éssers humans, podem contribuir, fins i tot sense ser-ne del tot conscients, a aquest mateix final”.

Llegeixo el text de Žižek i penso en el text d’Anja Hilling. Penso en el foc. Penso en el petit i privilegiat grup d’éssers humans que, “sense ser-ne del tot conscients”, amb la imprudència d’una colla de nens que juguen despreocupadament a l’ombra dels arbres, ignorant qualsevol perill, obren les portes de l’infern. Penso en el poder de les flames i en la seva estranya i espantosa bellesa. En la grotesca desproporció entre l’horror de la catàstrofe i el seu estúpid origen. Una “contingència”, un accident evitable, un comportament irresponsable i fatal que recordarà a aquest petit i privilegiat grup d’éssers humans – amb la mateixa cruel indiferència amb la que els Déus castigaven la desmesura dels mortals a les tragèdies gregues – com les seves vides poden ser, en darrera instància, insuportablement contingents i absurdes.

A *Pandèmia*, el seu autor fa una anàlisi d’urgència de la crisi provocada per la Covid-19 i també proposa una transformació. Un canvi profund, sistèmic i global. Un canvi en la nostra manera de viure, de relacionar-nos, de pensar-nos com a individus i com a societat. Una nova forma de comunisme per garantir, no ja un món més just, sinó, simplement, la nostra supervivència.

A l’obra *Animal negre tristesa*, l’autora sotmet els seus personatges a un dolorosíssim i traumàtic procés de transformació. Quatre homes i dues dones de mitjana edat fugen de la ciutat per retrobar-se, durant unes hores, amb la naturalesa. Una naturalesa de la que cada vegada els resulta més difícil sentir-se’n part. Una naturalesa de la qual només esperen obtenir-ne un gaudi lleu, un massatge superficial que calmi la seva neurosi. Experimentar durant uns instants la fantasia pueril de la despreocupació, de la lleugeresa, a canvi de res. Però la naturalesa, el bosc, es rebel·larà contra els seus imprudents visitants. Ferotge, terrible, implacable.

Com en un experiment, la dramaturga – Déu i Diable al mateix temps – ens convida a observar les seves criatures, tot oferint-se a fer-nos de guia. Una veu abstracta, precisa i misteriosa, prenent la forma d’una acotació inquietantment omnipresent, ens ajuda a enfocar i desenfocar la nostra mirada, a obrir i tancar el quadre alternativament, a aturar els nostres ulls escrutadors en petits detalls o a parar les orelles a converses més o menys trivials, més o menys emotives, més o menys mesquines, més o menys recognoscibles. Fins que el bosc s’encén, la veu desapareix, i ja només sentim fragments espasmòdics de consciència, relats subjectius, una narració accelerada i febril, escopinades de cendra i de sang,

animals morts, membres cremats, cossos en flames. I així, segon a segon, minut a minut, acabarem veient el quadre complet de la desgràcia. I quan la desgràcia s'ha abatut sobre nosaltres, sobre ells, ja no hi ha marxa enrere. I cal acceptar allò tan fotut però també tan irrefutablement cert com un braç amputat o com un nena de pocs mesos morta en un incendi: les coses mai tornaran a ser com abans. Res no tornarà a ser com abans.

A l'última part de l'obra, l'autora retorna els personatges a la casella de sortida, al seu paisatge habitual: la ciutat. Extenuats i tristos, com naufrags a la deriva, passejaran entre les runes de les seves vides empesos, però, a continuar. Jo diria que sorprenentment, gairebé miraculosament, empesos a continuar. O malaltissament. O potser, només, inevitablement. Han de continuar, d'una manera o d'una altra.

Ja no són els mateixos. Ja res no és el mateix. Però han de continuar. I aquí, observant aquesta lluita nova, aquests intents maldestres de resurrecció o de reinvenció, em sembla veure o escoltar – o potser només vull veure-ho o escoltar-ho, o potser, més aviat, ho imagino o ho he somiat – aquella veu invisible i també implacable de l'inici. Em sembla com si aquella veu reaparegués per trencar-se, per deixar anar un crit sord o un gemec. Em sembla sentir-la plorar, aquella veu. Em sembla sentir-la compadir-se de les seves criatures, de tots nosaltres, de tot plegat. I crec, o potser només vull creure, que això vol dir que l'autora d'aquest bonic, terrible i estrany artefacte tràgic – tal vegada una petita mostra d'allò que Zizek anomena “esplèndids edificis espirituals” –, vull creure que l'autora també creu que tenim una oportunitat, encara. Una oportunitat de transformació. Crec o vull creure que tenim, que sempre tenim la possibilitat de transformar allò que ens passa, allò que ens ha passat, en alguna cosa nova. Amb la furiosa tristesa d'un animal cobert de cendra després del foc, després de la tragèdia, com animals tristos i negres de cendra, encara podem transformar-nos. I continuar.

Julio Manrique

Direcció

Sinopsi

Quatre homes, dues dones i un nadó van d'excursió a un bosc. Són gent bonica, rica i creativa. Discussions cíniques i el perenne joc de l'amor i la distància marquen les converses. Aquesta vegada, els personatges han abandonat conscientment la ciutat, per veure què els depara una nit enmig de la natura.

Tot d'una, salta inadvertida una espurna, que desferma un incendi infernal. Tots fugen i es dispersen en totes direccions. Tot d'una, l'únic que compta és salvar la pròpia vida. L'experiència de por mortal, soledat i la pròpia vulnerabilitat davant la natura desfermada llança els supervivents a una vida quotidiana que no estan en condicions d'afrontar.

Fitxa artística

Autoria: **Anja Hilling**

Traducció: **Maria Bosom***

Direcció: **Julio Manrique**

Repartiment: **Guillem Balart, Màrcia Cisteró, Mia Esteve, Norbert Martínez, Jordi Oriol, Mima Riera, David Vert i Ernest Villegas**

Escenografia: **Alejandro Andújar**

Il·luminació: **Jaume Ventura**

Vestuari: **Maria Armengol**

Caracterització: **Núria Llunell**

So: **Damien Bazin**

Vídeo: **Francesc Isern**

Disseny de moviment, coreografia i ajudantia de direcció: **Ferran Carvajal**

Fotografia promocional: **Kiku Piñol**

Fotografia espectacle: **David Ruano**

Vídeo promocional: **Raquel Barrera**

Estudiant en pràctiques (Institut del Teatre): **Esteve Gorina i Andreu**

Agraïments: **Maurici Martínez Elias**

Una producció de la Sala Beckett i el Teatro Español

*Aquesta traducció ha rebut el suport del Goethe Institut i de la Generalitat de Catalunya

L'autora: Anja Hilling

Anja Hilling escriu obres de teatre i, més ocasionalment, altres coses (per a l'òpera i el cinema, sobretot). És llicenciada en Germanística i Estudis Teatral per la Freie Universität de Berlín i també s'ha format en Escriptura Dramàtica a la Universität der Künste de Berlín.

L'any 2003, per la seva primera peça teatral, *Sterne*, rep el Premi del Dresdner Bank per a Noves dramaturgies, i el 2005 és escollida autora novell de la temporada a l'enquesta de crítics de la revista teatral *Theater heute*. Amb la seva obra *Animal negre tristesa* (*Schwarzes Tier Traurigkeit*, 2007), Anja Hilling aconsegueix el reconeixement internacional, amb estrenes al Théâtre National de la Colline de París i al Königlich Dramatischen Theatre d'Estocolm, entre d'altres.

Entre les seves peces teatrals destaquen *Mein junges idiotisches Herz* (2005), *Sinn* (2007), *Schwarzes Tier Traurigkeit* (2007), *der Garten* (2011), *Massiver Kuss* (2016), *wie kann ich dich finden, zu mir ziehen und überreden zu bleiben* (2017), *Apeiron* (2020), *Teile (hartes Brot)* (2021) i *liberté oh no no no* (2022).

Anja Hilling viu a Berlín.

La traductora: Maria Bosom

Actriu i traductora. Es va graduar al Col·legi de Teatre en l'especialitat d'interpretació i es va llicenciar en Traducció d'anglès i alemany a la Universitat Pompeu Fabra. Com a actriu, l'any 2018 va ser escollida per formar part de la jove companyia International Forum dins del Festival Theatertreffen de Berlín. És fundadora de la companyia Unter den Linden, que té com a objectiu representar a Barcelona les obres més destacades de la nova dramàtúrgia berlinesa escrita per dones. El 2022, estrena al Teatre Tantarantana el monòleg Amor. Un exercici argumentatiu (o el que li va passar a Popeye el mariner vist per l'Olívia Oli), de Sivan ben Yishai. En audiovisuals, la seva última feina ha estat a la sèrie Vida perfecta, dirigida per Leticia Dolera.

Com a traductora, s'ha centrat especialment en la traducció de dramàtúrgia contemporània alemanya. Ha traduït alguns dels dramaturgs actuals més importants d'Alemanya, com Sasha Marianna Salzmann, Anja Hilling, Thomas Köck o Sivan ben Yishai. També ha traduït alguns dels noms més destacats de la narrativa alemanya actual, com la mateixa Sasha Marianna Salzmann, Daniela Krien o Judith Schalansky. El 2021 rep la beca de traducció de la Generalitat i l'ajut a la traducció del Goethe Institut per la traducció de l'obra Animal negre tristesa, d'Anja Hilling.

A la Sala Beckett també s'hi ha pogut veure la seva traducció de La dona ocell de David Košťák. Ha traduït diverses òperes pel Festival de Perelada com Das Liebesverbot, de Wagner i peces curtes de Händel i Schubert.

El director: Julio Manrique

Format en Interpretació a l'Institut del Teatre. Ha alternat les tasques d'actor i director d'escena, així com puntualment també la de dramaturg. Entre el 2011 i el 2013 va ser director artístic del Teatre Romea i, durant els últims anys, ha realitzat diversos projectes per a la productora La Brutal, de la qual n'és cofundador, juntament amb David Selvas.

Els últims muntatges teatrals que ha dirigit han estat *Les tres germanes*, d'Anton Thékhev, coescrit amb Cristina Genebat i Marc Artigau (Teatre Lliure, 2021); *Carrer Robadors*, una adaptació de la novel·la de Mathias Enard i obra escollida per inaugurar el Grec 2021; *Boubeotya*, espectacle inaugural de Temporada Alta 2020; *La reina de la bellesa de Leenane*, de Martin McDonagh (Biblioteca de Catalunya, 2019); *E.V.A.*, coescrit amb Cristina Genebat i Marc Artigau (Teatre Romea i Grec 2017 Festival de Barcelona) o *L'ànec salvatge*, adaptació del clàssic de Henrik Ibsen (Teatre Lliure, 2017).

Com a actor ha treballat a muntatges com *Una història real*, escrita i dirigida per Pau Miró; *Èdip* i *L'orfe del clan dels Zhao*, dirigits per Oriol Broggi; *European House* i *Titus Andrònic*, dirigits per Àlex Rigola; *Far Away*, dirigit per Peter Brook; *Ànsia*, dirigit per Xavier Albertí i *L'oncle Vània*, dirigit per Oskaras Koršunovas, entre d'altres. Diversos guardons reconeixen la seva extensa trajectòria com a actor i director, entre ells diversos Premis Butaca a la millor direcció per *American Buffalo* de David Mamet (2010); *El curiós incident del gos a mitjanit* de Mark Haddon (2015) o *L'ànec salvatge* de Henrik Ibsen (2017), obra també reconeguda amb el Premi Max (2020).

Informació pràctica

Animal negre tristesa

d'Anja Hilling

Traducció: Maria Bosom

Direcció: Julio Manrique

Amb Guillem Balart, Màrcia Cisteró, Mia Esteve, Norbert Martínez, Jordi Oriol, Mima Riera, David Vert i Ernest Villegas

Del 25/01 al 19/02/2023

Sala de baix

Una producció la Sala Beckett i el Teatro Español

Amb el suport de l'Institut Ramon Llull

Amb el suport de:

Amb el patrocini de:

Laura Farrés
Sala Beckett/Obrador Internacional de Dramatúrgia
C/ Pere IV, 228-232
Tel.: 93 284 53 12
www.salabeckett.cat

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia